

Lyckopillret av Amanda Atterling

Frihet. Vad är egentligen frihet? Är det den där blomstrande sommarängen som man längtar till under de frostiga månaderna? Är det dom där svindlande berg och dalbanorna som gör att du kan se över alla höga hus? Eller är det dom där "lyckopillrena" som Carstens mamma tar för att för en gångs skull få en god natts sömn?

Carsten och hans mamma bodde inte på den där fina gatan med alla vita hus. Där det stod en suv i varenda uppfart, där häckarna jämt var fint klippta. Där den klassiska musiken flöt genom luften och varje lördag blandades med lukten av grillat. På den där gatan där alla män lämnade huset på morgonen iklädda skjorta och slips. Där alla Carstens klasskompisar bodde. Inte för att dom var hans kompisar, men de gick åtminstone i samma klass.

Carsten och hans mamma bodde tre gator bort, i ett beiget hus ärvt av Carstens Farmor. Där var inte häckarna fint klippta, det enda man hörde var grannens skällande hund och doften av mögel stack jämt i näsan. Inte heller hade de någon bil, den tog Rune natten han begav sig iväg. Andra hade nog kallat honom för Carstens pappa, men för Carsten var han bara Rune, ingen annan. Rune behandlade ingen bra, inte Carsten, inte Farmor och defenitivt inte Mamma. Rune var problemet Mamma hade svårt att sova. Det är pågrund av Rune som Carsten regelbundet behövde vakna av Mammas rop för att sedan lugna henne. Inte heller kunde Farmor hjälpa till. Farmor var i himmlen, Carstens bästa vän lämnade honom och redan som 10åring var Carsten tvungen att skrapa ihop alla pengar han kunde för att ge sin bästavän en plats på kyrkogården.

Även fast Carsten var tvungen att ta hand om huset var han tvungen att gå till skolan varje dag. Inte för att han gillade det, men Farmor hade sätt till att de hade råd att få in honom på den fina privatskolan med alla rikemans barn.

"Du kommer trivas bra", sa Farmor, men bra blev det aldrig.

Carsten var alltid det svarta fåret. Alltid den som luktade illa, alltid den som hade dom slitna kläderna. Och det såg Amir till att han skulle få veta tills den dagen han dog.

Carsten vaknade av bruset från tjockteven. Återigen hade han somnat på den rödrutiga, slitna soMan med basebollträt i handen. Han var alltid redo ifall Rune skulle komma tillbaka. Carsten reste sig ur soMan och stapplade till köket. Som vanligt var kylskåpet och skaMeriet tomt, det var flera veckor sen han åt en ordentlig måltid hemma.

Solen lyste genom det trasiga fönstret och en kall morgonvind spred sig genom huset trots Carsten flera gånger försökt laga fönstret med hjälp av silvertejp. Han

gick ut i hallen och upp för den knarrande trappan. I den lilla korridoren som ledde till Mammans sovrum hade väggarna som en gång bar vackra rosor i rosa nyanser långsamt täckts av svarta prickar. Han sköt sakta upp dörren. Mamma låg och höll om sina ben, hennes tänder hackade okontrollerat och hennes ansikte var blekare än vanligt.

Det var Amirs fel att Carstens mamma konstant frös, det var han som kastade stenarna i köksfönstret förra vintern.

Carsten gick in och la farmors randiga filt över henne. Sakta strök han undan håret ut hennes panna.

"Jag går nu", sa Carsten med en låg ton.

"Ska jag köpa något på vägen hem efter jobbet?", frågade han.

Inget svar.

De dagar Mamma råkade ta ett "lyckopiller" för mycket sov hon extra djupt. Carsten hade lärt sig att han behövde klara sig själv dessa dagar. Carstens mage gav ifrån sig ett vrål när han varsamt stängde dörren bakom sig. Han gick ner för den knarrande trappan och ut i köket. Han ryckte åt sig en handduk från bänken och hängde den över det trasiga fönstret i hopp om att det skulle förhindra de kalla vindarna att stråla igenom.

Efter han stängde ytterdörren tassade han över den sköra lilla verandan. Det tog bara 20 minuter att gå till skolan, 10 minuter om han sprang. Inte för att han behövde den extra konditionen han fick varje dag, tvärtom, Carsten var liten för hans ålder, Amir brukade jämföra honom med pojkarna i lågstadiet. Efter han passerade 3 av 4 gator kom han fram till rikemans gatan. Den konstanta klumpen i magen växte ytterligare. Det var inte ovanligt att Carsten såg till att komma sent vissa dagar för att undvika att möta Amir på vägen.

Just denna dagen blev Amir skjustad i deras nya SUV, han hade 400 meter till skolan men trots detta blev han skjutsad. Ljligt tyckte Carsten, men de sa han förstas aldrig till Amir.

Den ljusgula byggnaden reste sig hög framför Carsten. Den stora klockans visare rörde sig långsamt. Ovetandes höll Carsten andan. När klockan plötsligt gav ifrån sig det välbekanta ljudet rusade alla barn mot den stora porten. Det var som att Carstens ben

inte bar honom. Han tvingade sig själv att sätta den ena foten framför den andra. Tillslut var han framme vid den stora, mörkbruna, ek porten.

Långsamt strök han igenom den långa, nu tomma, korridoren. Förbi den stora kristallkronan där Amir kastade upp hans kläder medans han duschade, förbi toaletterna där han gång på gång fått huvudet nedstoppat av Amir, förbi matsalen där han jämnt blev utskrattad av Amir pågrund av hans stora portioner mat. Sedan stod han återigen där, framför klassrumsdörren. Genom fönstret såg han hur Amirs ögon fylldes av lycka när han fick syn på Carsten. Långsamt förde han sin högra hand mot handtaget.

Inte för att han ville men om han skulle vända om skulle allt bara bli värre imorgon.

När han gick in var det ovanligt tyst, han kunde inte förstå vad som var fel tills han såg läraren sovandes vid sin kateder med små pappersbollar i håret.

- Kolla nu har vi en till att kasta på, sa Amir samtidigt som han kastade en bit papper på Carsten.

Utan att bry sig satte han sig på sin plats. Vanligtvis hade han blivit ledsen, tårarna skulle ha format sig i ögonen men han brydde sig inte längre. Han tog upp sin bok och försvann in i sagornas värld när han plötsligt kände en huggande smärta i bakryggen. När han vände sig om såg han hur två droppar blod föll ner på den nyvässad blyertspenna på golvet. Han reste blicken och fick ögonkontakt med Amir. Ett flin spred sig i hans ansikte.

Carsten stromade ut ur klassrummet och följdes av smällen från stolen som vält bakom honom. Han stängde toadörren aggressivt. En tår letade sig långsamt ner längst hans kind. Inte för att det gjorde ont eller att han var ledsen, han var trött. Trött på Amir och på de ständiga blåmärkena. Trött på att han varje dag behövde jobba efter skolan. Trött på att vara den som aldrig passade in. Han slet av sig tröjan. Blyertspennan hade lämnat ett hål i den och på ryggen syntes ett sår. Blodet rann längst hans synliga ryggrad enda ner till kanten av byxorna. Trots papperhandukarna som Carsten tryckte mot såret så slutade det inte blöda. Det var ingen idé tänkte han och drog på sig den lortiga tröjan igen.

Samtidigt i klassrummet hade läraren vaknat av smällen som stolen gett ifrån sig. Han såg att någon saknades, att något inte stod rätt till, men trots det gav han inte ifrån sig ett ljud. Han lutade återigen huvudet bakåt och inom några enstaka minuter snarkade han högljutt.

Långsamt vred Carsten om låset till toa dörren och öppnade en springa. Inte visste han att Amir väntade på honom bakom dörren.

- Fick lillpojken ont? Ska jag blåsa? sa Amir med bäbiströst.

Det var nog, inom en sekund var Amir nere på marken och snabbt begav sig Carsten återigen mot den stora träporten, trots att han inte hade varit i skolan mer än 20 minuter. När han vände sig om för att se till att Amir inte var påväg efter honom såg

han hur alla hans klass"kompisar" hade samlats kring Amir. Inte en enda följde efter för att se hur det gick med Carsten.

Gruset sprätte när han sprang över skolgården, förbi rikemans gatan och alla tomma uppfarter. Han sprang så att benen knappt orkade mer. Han smällde upp dörren och inom sekunder befann han sig hos sin mamma. Hon hade fortfarande inte vaknat men hon var inte lika blek längre.

Han kände hur ögonlocken blev tunga, han var trött men ville inte sova. Han sov aldrig riktigt bra. Han kunde aldrig sova så som mamma gjorde med "lyckopillrena". Det var som om den gula burken på nattduksbordet log mot honom. När han tänkte efter kanske det inte skulle vara så dumt att få sova riktigt gott. Han tog burken och gick ner för den knarrande trappan och in till vardagsrummet.

Förmiddags nyheterna hade precis börjat när han satte sig ner i den rutiga soMan. Långsamt skruvade han av burkens vita lock. De vita små pillrena lyste upp hans gråa vardag. Med stadig hand förde han det första pillret till munnen, väntade några minuter, men inget ändrades. Ett piller till blev tillslut 4, men fortfarande märkte han inget. Irriterat tog han de sista pillret också.

- Skitpiller, sa han högt för sig själv och slängde burken till andra sidan rummet.

Plötsligt kände han en mjuk hand mot hans panna. Långsamt öppnade han ögonen. Solen som lyste in genom det trasiga köksfönstret bländade honom men han kunde urskilja en figur, en bekant figur. När han vant sig vid ljuset såg han vem det var, det var farmor. Carstens bästavän. Försiktigt lyfte farmor upp Carsten i hennes famn. Carsten kunde inte minnas senast farmor var så stark. Han knöt sina armar runt hennes hals.

- Lämna mig aldrig igen, sa Carsten ynkligt mot hennes medans han tryckte anisktet mot hennes grå hår.

- Jag lovar, svarade farmor